

94 Lesotho; 126 Palau; 146 República Eslovaca; 150 República de Sudáfrica; 153 San Cristovo e Nevis; 157 Surinam; 158 Suacilandia; 160 Suíza; 161 República Árabe Siria; 175 Estados Unidos de América e 181 Iemen».

No anexo da resolución 53-2 da Xunta de Gobernadores, columna de cota proposta, onde di: «9 Austria. 1.873,3», debe dicir: «9 Austria. 1.872,3», e onde di: «164 Tailandia. 1.981,9», debe dicir: «164 Tailandia. 1.081,9».

Na páxina 33844, segunda columna, anexo M, punto 2, b), inciso ii), liña segunda, onde di: «... no inciso y) pola...», debe dicir: «... no inciso i) pola...».

Na páxina 33845, primeira columna, punto 4, liña segunda, onde di: «... neste anexo z)...», debe dicir: «... neste anexo a)...».

Na páxina 33845, primeira columna, punto 5, parágrafo b), liña cuarta, onde di: «... asignacións 1 tenzas...», debe dicir: «... asignacións ou tenzas...».

25933 *LEI 36/1998, do 10 de novembro, de modificación do artigo 14, puntos primeiro e terceiro, da Lei de axuízamento criminal. («BOE» 270, do 11-11-1998.)*

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban tódolos que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei.

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

A disposición derradeira primeira do vixente Código penal modificou, como é sabido, o teor do punto terceiro do artigo 14 da Lei de axuízamento criminal. Mentres na súa versión anterior os xuízos do Penal coñecían as causas por delitos castigados con pena privativa de liberdade non superior a seis anos, a citada disposición atribuíalle-las «causas por delitos menos graves».

A devandita alteración do ámbito competencial dos xulgados do Penal repercutiu inevitablemente sobre as audiencias provinciais, multiplicando as causas sobre as que teñen que coñecer ata ameazar cun inminente colapso. Non é difícil prever que se pode producir tamén unha notable repercusión no número de recursos sobre os que deberá coñecer-la Sala Segunda do Tribunal Supremo.

Tan perturbadora situación non deixou de ser advertida polo propio Consello Xeral do Poder Xudicial, cando tivo ocasión de manexa-las primeiras cifras sobre a incidencia práctica da aludida reforma. Iso levouno a postular «unha rápida modificación legislativa que deixe sen efecto a recente reforma do artigo 14 da Lei de axuízamento criminal e restaure o anterior sistema de reparto de atribucións entre os xulgados do penal e as audiencias provinciais».

Non cabe descarta-la conveniencia de elaborar unha relación de materias que, sen se centrar só na gravidade dos delitos ou na contía das penas, determine os citados ámbitos competenciais, como xa se fixo cos xuízos por xurado e se propuxo para a xurisdicción contencioso-administrativa. Iso podería, non embargante, levarse a cabo con maior rigor e posibilidades de acerto cando —con motivo dunha máis ampla modificación da Lei de axuí-

zamento criminal— se puidese xa contar con maior experiencia e datos estatísticos ilustrativos da repercusión práctica dos diversos tipos penais.

Resulta, pois, obrigado proceder á citada modificación, establecendo como liña de separación competencial entre os xulgados do penal e as audiencias os delitos castigados con penas privativas da liberdade de cinco anos.

Finalmente, introdúcese unha modificación no punto primeiro do artigo 14 da Lei de axuízamento criminal co fin de adapta-la competencia dos órganos xurisdiccionais penais en materia de faltas á Lei orgánica 10/1995, do 23 de novembro, do Código penal.

Artigo único.

1. O artigo 14, punto primeiro, da Lei de axuízamento criminal, queda redactado do seguinte xeito:

«Para o coñecemento e resolución dos xuízos de faltas, o xuíz de instrución. Sen embargo, coñecerá dos xuízos de faltas tipificadas nos artigos 620, 626, 630, 631, 632 e 633 do Código penal o xuíz de paz do lugar en que se cometeren.»

2. O artigo 14, punto terceiro, da Lei de axuízamento criminal, queda redactado do seguinte xeito:

«Para o coñecemento e resolución das causas por delitos para os que a lei sinala pena privativa de liberdade de duración non superior a cinco anos, ou pena de multa calquera que sexa a súa contía, ou calquera outra de distinta natureza, ben sexan únicas, conxuntas ou alternativas, sempre que a duración destas non exceda de dez anos, así como por faltas, sexan ou non incidentais, imputables ós autores deses delitos ou a outras persoas, cando a comisión da falta ou a súa proba estivesen relacionadas con aqueles, o xuíz do penal da circunscrición onde o delito foi cometido ou o xuíz central do Penal no ámbito que lle é propio.

Malia iso, nos supostos de competencia de xuíz do Penal, e se o delito for dos atribuídos ó tribunal do xurado, o coñecemento e resolución corresponderalle a este.»

Disposición transitoria única.

A presente lei aplicaráselles ás causas que se encontraren pendentes no momento da súa entrada en vigor sempre que, no dito momento, non se dictase aída auto de apertura do xuízo oral.

Disposición derradeira única.

A presente lei entrará en vigor o día seguinte ó da súa publicación no Boletín Oficial del Estado.

Por tanto,

Mando a tódolos españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 10 de novembro de 1998.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,

JOSÉ MARÍA AZNAR LÓPEZ